

POSTANOWIENIE

27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 27 marca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku W. M.

z udziałem Ł. B., B. C., J. F., W. F., J. K., I. M., B. N., G. N., J. N., J. N.1, J. N.2, K. N., T. N., G. N., Z. R., E. S., syndyka masy upadłości G. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą M. w S., I. S., D. R., U. K., M. R. i W. R. o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej W. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z 5 lipca 2022 r., II Ca 6/22,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika syndyka masy upadłości G. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą M. w S. kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu niniejszego postanowienia wnioskodawczynie do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. – stosowanego w postępowaniu nieprocesowym w związku z art. 13 § 2 k.p.c. - wymaganie uzasadnienia w skardze

kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z 5 lipca 2022 r. (sygn. akt II Ca 6/22) wnioskodawczyni W. M. oparła wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Okręgowy w Opolu dopuścił się bowiem rażących uchybień w zakresie poczynionych ustaleń stanu faktycznego sprawy oraz odnośnie do zastosowania art. 172 k.c. do oceny kwestii zasiedzenia nieruchomości przez posiadacza samoistnego, mimo że w postępowaniu dowodowym miały być ustalone wszystkie przesłanki zasiedzenia wskazane w art. 172 k.c.

Wskazana przez wnioskodawczynię przesłanka „oczywistej zasadności skargi” nie została wykazana. Zachodzi ona, bowiem, wówczas, kiedy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje

podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.). W ocenie Sądu Najwyższego zaprezentowana w skardze kasacyjnej argumentacja skarżącej, celem wykazania powołanej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., sprowadza się faktycznie do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi w ramach przeprowadzonego postępowania dowodowego (kwestia skuteczności zaimplementowania zmiany charakteru i zakresu posiadania rzeczą wspólną przez M. B. oraz oceny zagadnienia zasiedzenia nieruchomości przez posiadacza samoistnego w postępowaniu dowodowym) oraz polemiki z oceną prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji i Sąd Okręgowy w Opolu. W rezultacie wywód skarżącej odbiega od wymogu wykazania, że przy wydaniu zaskarżonego skargą postanowienia popełniono uchybienia w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi wnioskodawczyni do rozpoznania stanowi próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd pierwszej i drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy nie jest, bowiem, trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym. Zgodnie natomiast z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Tymczasem sformułowania skarżącej odnośnie do wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stanowią wyraz jej dezaprobaty wobec oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd drugiej instancji, sposobu jego gromadzenia, dokonanych w związku z tym ustaleń faktycznych w sprawie oraz rzekomego uchybienia tego Sądu odnośnie do rzeczywistej kontroli instancyjnej. Konkludując, skarżąca nie przedstawiła przekonujących od razu, widocznych *prima facie*,

twierdzeń wykazujących racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. W konsekwencji przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została wykazana.

Wskazać należy również, że nie zachodzi też nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. art. 98 § 1¹ i 3, art. 391 § 1 i 398²¹, w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 1964).

[SOP]

[ms]